

solitarjevega in žveplenega etra (Salpeteräther und Schwefeläther). Ta raztopina jako počasi deluje. Ako pa ji pridenemo nekoliko ločnice (desetkrat manj, nego tehta vitrijol) se proces hitreje vrši.

Kmetijstvo.

Nekaj pravil za živinorejce.

Žinoreja je velicega pomena za našo deželo, zaradi tega morajo naši kmetje obračati nanjo posebno pozornost. Brez umne živinoreje pri nas tudi razvoj družega kmetijstva ni mogoč.

Največja napaka je, da imajo naši kmetje mnogo in slabe živine. Mnoge kmetije imajo po osem, deset ali dvajset repov večje živine, dočim imajo klaje samo za polovico tega števila. Ti kmetje bi mnogo bolj prav storili, ko bi redili manj živine, pa tisto bolje krmili. Od dveh dobro rejenih krav imaš več dobička, kakor od treh ali štirih slabih. Ravno tako tudi dva lepa vola, če jih dobro krmiš več obdelata, kakor štirje slabi. Živina, kateri se dobro poklada, tudi manj boleha, nego pa tista, ki rebra kaže.

Posebno pa pridejo v zadrego kmetje, kateri imajo preveč živine v suhih letih. Polovico živine morajo prodati, ker nimajo klaje. Živina je pa v taci letih jako po ceni in kmetovalec jo mora dajati za slepo ceno. Kdor pa ima manj živine, pa tisto lepo, jo bo že kako čez zimo preredit, potem se bode pa že kmalu zopet popravila in od suhe letine ne bode imel posebne škode.

Velika napaka je, da mlade konje in vole prezgodaj uče voziti. Že v tretjem letu jih že vprezajo v voz ali ali plug in jih kmalu rabijo za redno delo. Taka živina nikdar lepo ne odrase. Za delo ne bode dosti prida, pa tudi za mesarja ne bode kaj prida tak vol. Kmetje mislijo, da s tem kaj privarujejo, ali v resnici imajo pa le zgubo. Pri delu s tako živino ni dosti pomagano, proda se pa potem tudi tako slabo, tako da se nazadnje niti krma ne izplača.

Poleg tega je pa navada, da že prvo leto varčujejo pri klaju živini. Ko bi morali mladi živini dajati tečne hrane, jim pa dajo zeleno travo s senom pomešano. Živina, ki se tako zanemarja že v prvem letu se nikdar ne bode lepo razvila, posebno ne bode lepo rastena in in ne bode imela krepkih kostij. Pozneje pač utegneš živini dajati slabšo hrano, ko se je že lepo razvila.

Napačno je tudi, če se kobile ali pa telice prezgodaj rabijo za pleme. Treba je počakati, da se poprej dobro razvijejo, ker sicer ne bomo imeli nikdar lepih kobil ali pa krav. Tudi je za pleme treba odbrati le lepe in zdrave živali, da se živina ne slabša temveč zboljša. Ravno pri plemenjenju še jako mnogo greše naši kmetovalci.

Vsakemu kmetovalcu zatorej priporočamo, da naj ne redi preveč živine, temveč naj gleda, da bode tista lepa, ki jo ima, če tudi jo je manj po številu. Mlade

živine naj prezgodaj ne vpreza in v prvem letu naj jej daje tečne hrane in da naj prezgodaj živine ne rabi za pleme. To so zlata pravila za živinorejca, katerih si ne more nikdar dovolj vtisniti v glavo.

Poučni in zabavni del.

Gjulindžar-Sara.

(Vztočna legenda. Ruski spisal G. P. Miller. Posl. Nekdo.)

To bilo je davno, jako davno. Ljudem še niso bile znane te muke sovraštva, ta brezkončna trpljenja, ta večna borba z vestjo, ki je prišla na svet vsled nečimernega poželenja, biti bolji od drugih. Tedaj ljudem niste bili znani besedi kupiti, prodati v tem nenavnem zmislu, v kateri jih je postavila omika. Tedaj ljudje še niso trgovali z nobenimi pridelki svojega dela, neso še snovali svojega blagostanja na strastih svojega bližnjega. Je li kdo potreboval živeža, pogumno je šel k svojemu sosedu in prosil, kajti vedel je, da mu ne odrekó. Nikdo si ni štel za nikako zaslugo, če je pomagal svojemu bližnjemu in od njega ni zahteval nobene hvaležnosti. Bil je še celo razžaljen, če se bližnjik ni obrnil k njemu za pomoč. Z jedno besedo, zadosti je, če povemo, da je to bilo v srečnih časih, ko je vladal v materi mest, Bajram Aliju, modri han Džafar, solnce pravice, svetlobe in slavne resnice, katerega je bil poslal sam Alah (Bog), da vlada mervsko zelenico.

Slavno in mirno je teklo njegovo vladanje, vznemirjali ga niso nobeni domači in tuji nemiri, bolj olikani sosedje bili so še ponosni na dobre odnošaje s takim hanom, kakoršen je bil Džafar. Ni minola polna luna, da bi v Bajram-Ali ne bili prišli odposlanci in prinesli v dar različnih pridelkov svoje dežele. Bogato obdarovani odpotovali so domov proslavljajoč prijaznost in gostoljubnost mervskega vladarja.

V jednom takem odposlanstvu stal je mej odposlanci in kupci iz indijskega mesta Agra pred Džafarom stavec s sivo glavo.

S svojo visoko postavo, plemenitim obnašanjem, odkritosrčnim poštenim pogledom, kateri je lasten le popolnoma čistim dušam, napravil je na Džafara močan vtis. „Ne more biti, mislil si je, da bi to bil priprost kupec ali podložnik. Ne, toliko se vidi v njem spoznanje plemenitega ponosa in lastne vrednosti, tako vablivo je njegovo vedenje, tako lepo, gladko in prepričujoče razlaga misli svoje, da ni dvomiti, da po žilah njegovih teče plemenita kri njegovih prednikov. Čemu skriva on svoje pravo ime? Čemu se je oblekel v obleko priprostega podložnika, in vkupe z drugimi biva v skupnem šotoru in se z ničemer ne loči od drugih gostov? Dobro bi bilo poizvedeti, kdo da je in skazati mu čast, ki mu gre. Pa tako hoče gost, ne bodem motil njegovih želj; kajti kar hoče gost, to hoče Alah.“